

*Ἀττικὸν Θέατρον: «Ὁ Λοχαγός». Στρατιωτικὸν
δρᾶμα εἰς 3 πράξεις ὑπὸ Ν. Μαρσέλλου.*

ΕΙΝΕ ἡ ἐποχὴ τοῦ πολέμου καὶ ἐνῶ ὁ λοιπὸς ἑλλη-
νικὸς στρατὸς μάχεται κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, κάποιον
σῶμα ἀδρανεῖ ἄδηλον διατὶ ἀποκαθηλωμένον ἀκόμη
εἰς ἓν χωρίον. Οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὸ ἄνδρες, ἂν πι-
στεύσωμεν μίαν ὀρδινάντσαν, ἔχουν ἐπιδοθῆ ἓν τῷ
μεταξὺ εἰς ἐρωτικὰς κατακτήσεις· τοῦλάχιστον εἰς λο-
χαγὸς τοῦ πεζικοῦ κατέκτησεν ἤδη τὴν κόρην τοῦ
Γέρο - Σταμάτη ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴν χωρικὴν οἰκογένειαν
τῶν Κροντηραίων παρὰ τῇ ὁποίᾳ εἶχε ξενισθῆ καὶ
νοσηλευθῆ. Ἡ κοινὴ καταλαλιὰ καταγγέλλει τὴν
κόρην εἰς τὸν πατέρα, ὁ ὁποῖος ἐξαλλος ἐκ τῆς ἀγα-
νακτῆσεως καὶ τῆς ὀργῆς, αὐτὴν μὲν περιορίζει ἐντὸς
ὑπογείου, τὸν δὲ ἀπατεῶνα τῆς ἀφίνει νὰ ζήσῃ μὴ
ἀναγνωρίζων εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὸ δικαίωμα νὰ στε-
ρήσῃ τὴν πατρίδα εἰς τοιαύτην ὥραν ἑνὸς τῶν ὑπερα-
σπιστῶν τῆς. Λαμβάνει ὅμως προηγουμένως παρὰ τοῦ
λοχαγοῦ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι τὴν ὕβριν θὰ ἐκπλύνῃ
ἢ μετὰ τὸν πόλεμον συνάντησις τούτου μετὰ τοῦ νεα-
ροῦ Κροντηρᾶ, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην μάχεται
γενναίως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ὡς λοχίας τοῦ πυροβολι-
κοῦ. Ἐπὶ πλέον δὲ ζητεῖ παρ' αὐτοῦ, — ἂν δὲν φοβεῖ-
ται, — νὰ ἐξακολουθήσῃ ξενιζόμενος παρ' αὐτῷ διὰ νὰ
μὴ δυσφημισθῆ ἡ κόρη. Ὁ λοχαγὸς παραμένει, παρα-
δίδει μάλιστα καὶ τὸ ξίφος του εἰς τὸν πατέρα τῆς
κόρης. Ὁ υἱὸς Κροντηρᾶς ἐπανέρχεται πρὸ τοῦ τέλους
τοῦ πολέμου, ἐνδοξος, βαρέως πληγωμένος. Ἐπὶ τῇ
ἀποκαλύψει τοῦ οἰκογενειακοῦ αἵσχους, ἐφορμᾷ κατὰ
τοῦ λοχαγοῦ, ἀλλ' ἀναχαιτίζεται καὶ ἀπάγεται ὑπὸ τῶν
νοσοκόμων. Ὁ λοχαγὸς τότε γονυπετεῖ πρὸ τοῦ γέ-
ροντος Κροντηρᾶ καὶ τὸν προσαγορεύει πατέρα. Ἐν
ἀγνοίᾳ διατελῶν τοῦ τελευταίου γεγονότος, συγγενῆς
τῶν Κροντηραίων θέλων νὰ ἐκδικήσῃ τὴν τιμὴν τῆς
ὅλης οἰκογενείας, ἐνεδρεῦει καὶ πυροβολεῖ κατὰ τοῦ
λοχαγοῦ, πλην ἀνεπιτυχῶς. Ἡ μήτηρ Κροντηρᾶ ετοι-
μάζει οὕτω τὰ στέφανα· ἀλλὰ ετοιμάζει καὶ σάβανον·
πράγματι ὁ ἐνδοξος νεαρὸς λοχίας ἐκπνέει μετ' ὀλίγον
εὐχόμενος εἰς τοὺς μελλονύμφους νὰ εὐτυχίσουν.

Τὸ στρατιωτικὸν τοῦτο δρᾶμα εἶνε μᾶλλον ρητορι-
κὸν ἢ δραματικόν, μᾶλλον μελοδραματικὸν ἢ στρα-
τιωτικόν. Περιέχει ὑπὸ τὴν ὀλίγην ποιητικὴν προσπά-
θειαν ὄχι ὀλίγην πεζότητα, ὑπὸ τὴν νομιζομένην πα-
τριωτικὴν ἔξαρσιν γενναίαν ἀφηγηματικότητα, καὶ
προσδίδει ἀπειρίαν μᾶλλον ἀσυνήθη τῆς σκηνῆς. Ὑπὸ
τοῦ θιάσου ἐξετελέσθη ἐπιτυχῶς, καὶ τὸ ἀκροατήριον
ἀσμένως εἶδεν εἰς αὐτό, ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸν ἐμ-
φανιζόμενον ὅλως ἐξαιρετικῶς, τὸν κ. Δ. Κοτοπούλην
ὡς Γέρο - Σταμάτην Κροντηρᾶν.

ΧΡ. ΘΕΜ. ΔΑΡΑΔΕΞΗΣ